

fredede om sin Eiendom paa sin Mark, og det er Noget, synes mig, der ligger saa aabenbart i Sagens Natur, at det ikke derom burde være 2 Meninger. Det er ogsaa Noget, som Lovgiveren allerede forlangt har udtalt som en Grundsaetning, at et saadant Bærn om Eiendommen er aldeles fornødent, naar Agerbruget skal blive hvad det bør være; det hedder saaledes i Indledningen til Forordningen af 1794, at „Kongen er fremdeles betænkt paa at rydde alt det af Weien, som endnu findes at hindre Landmanden i hans Vindskibeligbed og fra at høste den fulde Frucht af sine Bestræbelser. Til at opnaae dette Viemed ansees Intet vigtigere, end at forskaffe Enhver, som attraaer det, Fred paa sine Jorder hele Aaret igjennem, hvorved den gode Agerdyrker vil bedre end hidtil, uden Hindrer af sine Naboer, kunne anvende den mulligste Flid paa Jordens Forbedring“, og fremdeles hedder det nogle Linier længere frem, at han skal kunne fredede sine Jorder, „med Faar, Svin og uvane Creature“. Hvorvidt man nu vil regne Vildt til „uvane Creature“ vil jeg lade staae hen; Juristerne ville maaskee ikke gjøre det. Det er altsaa, som sagt, en Grundsaetning, der finder Medhold i Lovgivningen, forsaavidt en stor Deel af de ærede Rigsdagsmænd jo lægge-saa overordentlig stor Vægt paa, at man skal blive ved de Grundsaetninger, der engang ere opstillede i Lovgivningen, selv da, naar man kunde være tilbøielig til at finde dem mindre vigtige. For nu at sætte Jordbrugerne istand til at forsvare deres Eiendom, er det aldeles nødvendigt, at man tillader dem at jage og sælde det Vildt, der kommer paa deres Jord, det er erkjendt, at der ikke gives nogen anden Ve, hvorpaa man kan sikke dem deres Eiendomsret. Den forrige Indenrigsminister har allerede udtrykkelig i et Forslag til Landbocommissionen udtalt det som sin Mening, at de Midler, man har stræbt at gennemføre — og man har virkelig lagt sine Hoveder overordentlig iblød for at udfinde en Maade, hvorpaa det kunde skee — have vilst sig at være fuldkommen utilstrækkelige, og Landbocommissionen udtaler i sin Betænkning derom, at Commissionen maa være aldeles enig med Indenrigsministeren i, at det er saagodtsom uopnaaeligt at finde brugbare

Midler, for at bestemme en retfærdig Erstatning for Skade, som tilføies den Ifke-Jagtberettigede derved, at den Jagtberettigede holder en utilbørlig Vildtstand. Altsaa at fremskaffe en Lov for Vildtskade, der tilfredsstiller det Krav til at kunne fredede om sin Eiendom, som enhver Jordbruger har, er ikke gjørligt, det lader sig ikke udføre, og der gives altsaa kun den af os her i vort Forslag betegnede Ve. Der er ogsaa en Minoritet i Landbocommissionen, der har udtalt sig derhen; jeg skalde ikke have omtalt hvad en Minoritet i Landbocommissionen har udtalt, naar jeg ikke havde hørt, at den ærede Indenrigsminister, da man paaberaabte sig hvad en Majoritet i Landbocommissionen havde udtalt til Styrke for sine Meninger, som en Modvægt derimod udhævede, at der dog var en Minoritet af 5, som havde erklæret sig derimod, og som han støttede sig til. Jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at her er en Minoritet af 5 Medlemmer, som i Landbocommissionen har udtalt sig for det af os her opstillede Forslag; dersom altsaa den ærede Ministers Paaberaabelse af en Minoritet af 5 Medlemmer, kunde have en Styrke for det ærede Thing i det foregaaende Spørgsmaal, saa vil jeg haabe, at en ligesaa stor Minoritet i dette Spørgsmaal vil blive ydet det samme Hensyn. Den ærede Ordfører har sagt, at man ikke kan sige, at alt Vildt er skadeligt, men deri troer jeg dog vist, man kan modsig ham; der er jo vistnok Forskjel paa den Skade, de forskjelliges Slags Vildt kunne gjøre, men at der kan opholde sig Vildt paa Jordbrugers Mark, uden at det gjør nogen Skade er Noget, jeg aldrig før har hørt, og hvorom man idetmindste maatte ønske at høre Landbrugere inden man kunde slaae sin Lid dertil. Den ærede Ordfører sagde ogsaa, at Udvalget ikke i det Forslag, det her har opstillet til en Paragraph, har villet give mere end hvad Marksfreden fordrede; det er vel mulligt, at det, naar det er gaaet ud fra, at ikke alt Vildt er skadeligt, troer at have opstillet tilstrækkelige Begrænsninger i sit Forslag, men naar Udvalget siger, at det ikke er gaaet videre, saa troer jeg dog, at det i eet Punkt enten er gaaet videre, eller ikke vidt nok, thi det foreslaaer, at det ikke skal